

over det Nødvendige. Dette er det Ene. Dernæst have de Herrer, som have havt Ordet, hvormeget de end have havt at indvende imod § 13 — og deri er jeg i det Væsentlige enig med dem — dog Alle, saavidt jeg har opfattet dem, været enige om, at det her forelaa et Fremskridt, er givet det Holdpunkt, der er nødvendigt, naar Loven er bygget paa Procentsystemet, og det er ganske vist ogsaa min Opfattelse. Jeg har tidligere her i Salen, naar man havde Valget imellem Contingent- og Procent-Systemet, naagt jeg egentlig er Procentist, maattet stemme for Contingent-systemet, fordi jeg ikke var istand til at see, at noget af de Forslag, der vare forelagte, hvem der saa end havde forelagt dem, var brugbart. Alle disse Forslag manglede de nødvendige Holdpunkter, som man maa have, naar man vil forlade det, man allerede har i Contingenteringen. Thi hvormeget jeg end ønsker Procentsystemet, og hvor klart det end er, hvormange Ulemper der ere forbundne med Contingent-systemet, saa har det paa den anden Side altid været mig tydeligt, at det vilde være endnu værre, naar man uden noget Holdpunkt gik ind paa en Skat fordeelt paa den almindelige Evne. Dette vilde ikke blot have til Følge, at Statskassen ikke fik sine Indtægter, men det vilde være endnu værre fra Borgernes Standpunkt. Der er jo ved Beskaffningen selv Intet, der i og for sig er mere uheldigt end det, at der mangler det nødvendige Grundlag, at Skatten derved ikke kommer til at hvile paa Indkomst, men kun paa Uretlighed, bliver uretfærdig og demoraliserende. Dette er aldeles ubestridelig, hvorledes man end betragter Sagen, i høj Grad uheldigt. Ved Siden af al den Anerkendelse, jeg saaledes indrømmer, der maa ydes Forslaget, kan jeg ganske vist tiltræde det, der er udtalt fra mange Sider, at man upaatvivlelig maa gaae meget videre, end den høitærede Minister har foreslaaet. Der foreligger her et Fremskridt i det Forslag, der er forelagt, men vi maae kræve et endnu betydeligere, og navnlig kan jeg ganske tiltræde de to Fordringer, der ere fremsatte fra forskjellige Sider, paa den ene Side om Udvidelse af den Skat paa Formue, der fremtræder i §

13, til al Formue, og paa den anden Side om Skattens Forening med den communale Beskaffning. Det var navnlig det Sidste, mod hvilket der blev reist en stærk Indvending af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, og det er dette, der giver mig Anledning til et Dieblit at byde ved denne Sag. I Modsætning til det ærede Medlem forekommer det mig ikke blot, at en Forening af den communale Beskaffning og Beskaffningen til Staten er heldig, men jeg vil gaae meget videre og sige, at jeg ikke kan see Andet, end at den endog er ubetinget nødvendig. I og for sig maa det dog, forekommer det mig, være tydeligt for Enhver, at det er noget høist uheldigt, først noget besværligt og dernæst i andre Retninger høist misligt, saaledes at have en dobbelt Beskaffning, der i Virkeligheden gaaer ud fra det samme Standpunkt, at man rundt omkring, hvor man dog i begge Tilfælde vil en Ansættelse af den almindelige Evne, skal ansætte paa en heelt forskjellig Maade, skal have to fuldstændig forskjellige Ansættelser, eftersom det er til Communen eller Staten. Det, at slaae disse to Ansættelser sammen, forekommer mig ikke blot rimeligt, men Nødvendigheden deraf synes mig blandt Andet fremgaaer deraf, at man næsten af sig selv, om jeg saa maa sige, rundt omkring i Landet trods Lovens bestemte Bud mere og mere er kommen til at slaae disse Ansættelser sammen. Naar jeg seer, hvorledes den communale Beskaffning paa Steder foregaaer, og tillige hvorledes det gaaer til ved Ansættelsen til Indkomstskat til Staten i mange Communer, saa seer jeg deri factist en Sammensmeltning af disse to Ansættelser. Som et fremtrædende Exempel herpaa skal jeg navnlig henvise til de Kjøbstadsvedtægter, hvoraf et Antal Exemplarer bleve omdeelte ifjor. Loven gav nogen Anledning dertil, men Indenrigsministeren er ganske vist gaaet meget videre, som det forekommer mig, undertiden paa Grændsen af Lovligheden, til at gjøre samtlige Kjøbstæders Formue- og Veilighedsstat til en virkelig Indkomstskat. Der have vi en Formue- og Veilighedsstat, tildeels ganske vist ved disse Bestræbelser væsentligt fra Indenrigsministerens Side — Bestræbelser, som jeg